

idea de democràcia i en la realitat social que la inspira. Partint d'una democràcia representativa haurem arribat a una democràcia participativa en la que la vida local i social assolirà el seu veritable sentit i importants parcelles de la vida econòmica podran ser fiscalitzades pels ciutadans.

"LA DEMOCRACIA LOCAL PROPIAMENT DITA"

La realització de la democràcia local permetrà l'acostament dels poders públics als ciutadans, forçarà a una millor atenció envers els problemes locals que afecten diàriament a les persones, enfortirà, amb els debats, la formació cívica i l'esperit democràtic, facilitarà la fiscalització i control de les instàncies del poder públic en contacte amb els administrants i promourà una descentralització de poder, de forma que les decisions d'organismes centrals que afectin greument a instàncies locals estiguin pactades amb els afectats; sempre que no es perdin de vista les especials característiques de la democràcia local.

Aquestes característiques, que la diferencien de la manifestació de la democràcia a nivell

estatal i autonòmic, són més clares a mesura que decreix el nombre d'habitants de les poblacions i en especial quan arribem a municipis de tan sols uns mils d'habitants o subdivisions d'altres majors.

En un primer ordre de fenòmens s'hi situen: La carència relativa de mitjans de comunicació locals, que esdevé absoluta si parlem de ràdio i televisió, la reducció dràstica d'entitats associatives respecte a l'estat i a les grans ciutats, la manca de fóruns de debat, la consegüent escassetat de presència d'associacions polítiques en la vida diària i la reducció de l'administració a les seves manifestacions municipals mínimes. En definitiva, tots els trets del nostre sistema de democràcia representativa apareixen progressivament desdibuixats a mesura que es redueix el nombre de ciutadans, per motius d'inviabilitat econòmica, dificultats logístiques i organitzatives, i fins i tot legals i administratives. En conseqüència, la vida democràtica perd vigor sobretot, interès per a les organitzacions polítiques, que haurien de fer grans esforços per només arribar a un reduït nombre d'electors.

En segon lloc, hi ha un fenomen que assoleix el seu cènit als comicis locals, quan els partits perden la protectora omnipresència dels grans líders. El vot pot canviar de sentit, fer-se menys ideològic i menys emotiu al reaparèixer motivacions i criteris ja presents a la democràcia d'Athenes. El vot no es dirigeix al llunyà líder del rètol, sinó que va a candidats coneguts pels seus conciutadans en el millor dels casos, de forma que prenen cos les promeses concretes, els problemes específics del municipi i la gestió desenvolupada fins aleshores pels detentadors del poder públics locals.

En conseqüència, el desenvolupament local vindrà condicionat per ambdós fenòmens. El segon és un fenomen positiu que cal consolidar. Per tal d'assolir-ho és important que el ciutadà coneixi que té dret a esperar dels responsables municipals, fins a on poden aquests arribar amb les seves decisions i quines matèries són de la seva competència. Bo serà que s'observi en el futur la màxima cura en informar sobre plans i decisions municipals amb la suficient celeritat per tal que reclamacions poste-

riors no ensopeguin amb la força dels fets consumats.

Un complement important d'això seria frenar la primera categoria de fenòmens, de forma que augmentés la vida associativa, els fóruns de debat, els mitjans de comunicació locals, aspecte aquest darrer que, avui per avui, a Catalunya és més favorable que no pas a la resta de l'estat mercès a l'existència de la petita premsa comarcal -pràcticament inexistent fora d'aquests confins- que, més que existir, subsisteix, no veient reconeguda la seva gran tasca i amb no poques dificultats econòmiques, legals i administratives. La premsa comarcal és, en conjunt, la tercera més llogada de Catalunya.

En definitiva, cal esperar que la democràcia local ajudi a acostar l'administració local al ciutadà, a assolir una certa descentralització de decisions en favor dels municipis i a que tota decisió estatal o supramunicipal que afecti a una localitat compti amb l'opinió dels afectats.

Josep M. Lombardero

ELS COMICIS QUE VENEN una visió político-festiva

Són l'estrella del 87 i la il·lusió de tots els dies. Més famosos que la boda de l'any o el judici del segle. Ja tothom comença a vestir les seves millors gales per a rebre'ls i el ciutadà del carrer, que sap que els seus problemes se'ls haurà de resoldre ell ma-

teix, espera, al menys, que algú alegri la seva rutina alguns dies. No és massa demanar que l'espectacle sigui mitjanament bo, sobre tot si al final de les festes es premia a aquests artistes de la il·lusió, d'allò vertader i d'allò fals, les promeses al vent, el

somriure de la victòria o el plor del desencant que són els polítics.

Bo serà que, per tal d'entendre aquesta comèdia, llegim quelcom del guió i vegem com aniran guarnits els diferents personatges. El primer acte es podria ben bé titular "Duel de

les alçades" i té per decorat la ciutat de Barcelona. En escena, Pasqual Maragall, vestint colors del PSC i disposat, amb un gest i un aspecte MES esportius QUE MAI que li il·lumina la

(segueix a la pàgina següent)